

under Konkurrencen til Præmie for veldyrkede Huslodder at drive sin Ejendom godt, blot for at faa en saadan Præmie, som er stillet i Udfigt, men man arbejder ikke ret længe, inden man faar Tjæne op for, at den bedste Præmie har man deri, at man kan faa noget mere ud af sin Lod ved at passe sine Sager godt. Det er altsaa i den Retning — ikke ved selve Pengenhjælpen, men særlig derved, at vedkommende bliver ansporet til at tage sine Kræfter alvorligt i Brug og blive nøjeregnende med Smaating i en saadan lille Bedrift — at Præmierne særlig gøre deres Nytte. Og hvilken Betydning har dette ikke for Børnenes Opdragelse og Udvikling under saadanne Forhold? Dagen før jeg rejste her over til Kjøbenhavn skrev jeg en anbefaling til en Karl, der havde tjent mig 3 Aar for en Del Aar siden. Han var Søn af en Førstepremietager for hyppelig Dykning af sin Lod, og jeg kunde ikke alene give den Karl en anbefaling for, at han havde været i Stand til at tilfredsstille mine Fordringer til en Karl i 15—18 Aars Alderen, men jeg kunde ogsaa med god Samvittighed give ham den anbefaling, at han var en særlig dygtig Fodermester. Naar han blev stillet til at passe Køerne, kunde man være sikker paa, at de bleve passede godt; og naar han blev sat til at veje Kraftfoder til Køerne, kunde man være sikker paa, at der ikke blev vejet 100 Pund, naar Ordren lod paa 95 Pund. Det havde han lært i Hjemmet, hvor al Ting skulde passe nøjagtigt. Jeg maa tillade mig at gentage en Bemærkning fra Forhandlingen i Fjor om dette Spørgsmaal, at der er den forskel paa at spille i Lotteriet og at konkurrere til Præmier for veldyrkede Huslodder, at man ved at spille i Lotteriet uden at faa Gevinst taber sine Penge for bestandig, hvorimod man ved at konkurrere til Præmier for veldyrkede Huslodder, selv om man ikke opnaaer at faa Præmie, ingenlunde i alle Tilfælde taber, man vinder tværtimod i mangfoldige Tilfælde det, som jeg nævnte før, at man faar sine Kræfter ansporede til at tage alvorlig fat, og det er en Gevinst, der er noget værd. Der er jo forskellige Beje, man kan gaa for at komme frem her i Verden. Der blev nævnt i Gaar af det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (B. Dinesen) og det blev gentaget her i Dag, at Funktionarismen breder sig for stærkt her i Landet. Jeg mener for Resten, at den Betragtning er rigtig, men jeg skal tilføje, at ikke alene gaa vi vist for meget op i Funktionarismen, men endnu værre er det, at der staar en betydelig Del, eller i alt Fald ikke helt faa Mennesker blandt

os med Hænderne i Lommen og vente paa at faa Ansættelse i Statens Tjeneste. Og hvad bliver Følgen deraf? Det bliver den, at naar det omsider viser sig, at der ikke er Plads til alle de mange, der gaa omkring med Hænderne i Lommen, falder Vedkommende, der ikke kommer an, om kortere eller længere Tid enten Kommunen eller Slægt og Venner til Byrde, fordi han under denne Ventetid er bleven ubrugelig til virkeligt Arbejde. Der er en anden Vej at gaa, og det er den at stubbe til Side med Albuerne, saa godt man kan, uden at bryde sig om, hvad der trampes ned i Kampen for Tilværelsen. Endnu en tredje Vej kan man vælge, om man har Lyst til det, og det er Snyderiets og Bedrageriets Vej, den Vej, et Par rige Skotter ere gaaede, efter hvad der berettes i Bladene, en Skibssejer og en Skibsmægler, idet de købte raadne Skibe, som ikke vare mange Pund Sterling værd, fik dem assurerede for 10—12 Gange deres virkelige Værdi og lod saa disse Skibe gaa i Søen. Men hvorledes gif det dem? Omsider blev deres Bedrageri opdaget, og de bleve dømt til den Straf, de ærlig havde fortjent. Men der er en fjerde Vej at gaa, den Vej, som Flertallet af Husmændene paa Landet gaar, det er den, ikke at gaa hinanden i Vejen under Arbejdet, men alle at gøre et ærligt Arbejde for at bære deres egne Byrder og lidt af andres. Derfor vil jeg anbefale, at vi søge at fremstynde Udviklingen i den Retning saa rask, som de naturlige Krav fordrer. Det er ikke min Mening, at vi skulle drive for stærkt paa, men jeg mener kun, at det skal være en naturlig og jævn Udvikling, og det er det kun, naar det staar klart for den opvoksende Ungdom, at man i saadanne Hjem virkelig kan sidde og have det godt. Der er her i Landet 150,000 Husmandsfamilier med Jord, og regne vi 5 Medlemmer pr. Familie, bliver det 750,000 Mennesker eller omtrent $\frac{1}{3}$ af Landets Befolkning. Jeg drifter mig til at mene, at der er god Plads paa Landet til 750,000 til med lignende Lodder, uden at der skulde være Fare for, at de gif hinanden i Vejen. Altsaa, jeg tillader mig at anbefale, at Beløbet i Aar bliver forhøjet betydeligt. Den højtærede Minister bemærkede i Fjor, da det Spørgsmaal var fremme, at det var lovlig sent, det kom frem. Jeg vil tillade mig at haabe, at han i Aar, da der i rette Tid bliver mindet om dette Spørgsmaal, virkelig vil gaa med til en betydelig Forhøjelse af dette Beløb.

Alberg: Da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg fatte mig i den størst mulige Korthed. Med Hensyn til den rejste Agrar-